

Kõik võiksid olla erinevad

Käisime klassiga vaatamas Janne Telleri noorteromaani järgi tehtud näidendit "Mitte midagi". Vaadatu oli väga sügavamõtteline, kohati lausa võigas. Teatritükk pani mõtlema, miks me üldse elame. Mis on meie jaoks oluline ja millel on tähendus? Miks me tahame võtta kellelki midagi, mis on nende jaoks oluline, tähendusega või isegi eluks vajalik?

Istusime rõdul ning sealt avanes lavale mitmetasandiline vaade. Lavakujundus oli väga minimalistlik, ühevärviline ning loovust äratav, tekitas suuremaid ja tugevamaid emotsioone, kui eales ette kujutada oleksin osanud. Tekkis tunne, nagu kõik laval toimunu oleks päriselt ka aset leidnud ning minagi kõige selle keskel.

Alguses tundus nähtu nagu iga teine teatritükk, kuid sellesse sisse elades ning tegelaste eludest natuke rohkem teada saades ei suutnud ma keskenduda millelegi muule kui ainult etenduses toimuvale. Väga hästi aitasid emotsioonil ja olukorra tõsidusel publikuni jõudmisel kaasa kuus meisterlikku näitlejat: Lena Barbara Luhse, Maarja Johanna Mägi, Jaanus Tepomees, Oskar Seeman, Ken Rüütel ja Kaarel Pogga.

Minu jaoks oli väga huvitav jälgida, kuidas muutuvad mõtted ja teod ning milleni see viia võib. Kuidas üks väike süütu idee ja selle teostamine võib lõppeda oma sõbra surnud väikevenna üleskaevamise, koeralt pea maha võtmise ning kaaslaselt sõrme maha löikamisega. Mulle läks kõige rohkem hinge surnud väikevenna üleskaevamine. Kuna mul on endal kaks väikest venda, kelle nimel oleksin ma nõus ükskõik mida tegema, oli minu jaoks eriti jõhker ja vastik vaadata, kuidas nad oma klassikaaslase pisivenna üles kaevasid.

Pärast etendust keerles mu peas väga palju küsimusi ja mõtteid. Mõte, mis teiste seast kõige rohkem esile tuli, oli, miks ometi ei või kõik olla sellised, nagu nad ise tahavad. Miks ei või keegi istuda päevad läbi ploomipuu otsas ja olla osa tühjusest? Mina arvan, et kõik võivad olla täpselt sellised, nagu nemad tahavad senikaua, kuni see neid õnnelikuks teeb ja teisi ei kahjusta. Kõik ei peagi elama täpselt samasugust elu ja olema identse maailmavaatega. See teebki kõiki meid eriliseks ja tõestab veel kord, et mitte ühtegi täpselt samasugust inimest pole olemas.

Olulisi ja tähenduslikke asju on maailmas miljardeid. Samuti ka inimesi. Iga inimene väärtustab ja peab oluliseks erinevat ning keegi ei saa öelda, et asjad, mida sina oluliseks pead, pole tähtsad. Tähenduslikud asjad on just need, mida on väga raske või isegi võimatu ära anda. Kui sa selle siiski ära annad, pole need siiski ilmselt piisavalt olulised, sest sel hetkel, kui sellest loobuma peab, annad sa ära ka selle tähenduse. Minu meelest ei tohiks kellelgi olla õigust võtta ära seda, mis on teistele

päriselt olulised ja tähtsad. Teisele haiget tegemine sellega, et nõuad temalt midagi tähenduslikku, on ebainimlik ja täiesti absurdne käitumine. Iga inimene võiks olla õnnelik kõige sellega, mis on just talle olulised ning kõik võiksid lasta oma kaaslastel olla sellised, nagu just nemad tahavad.